

Sygn. akt V CSK 37/17

POSTANOWIENIE

Dnia 21 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa [X] Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w K. (poprzednio: [Y] Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w K.) przeciwko D. B.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 21 czerwca 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w O.
z dnia 20 września 2016 r., sygn. akt II Ca (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 2700 zł (dwa tysiące siedemset) tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy w O. oddalił apelację pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego w N. z dnia 12 listopada 2015 r., którym zasądzono od niej na rzecz powoda kwotę 55 652,44 zł z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP liczonymi od dnia 19 grudnia 2013 r., umorzono postępowania w odniesieniu do kwoty 33 391,75 zł.

Pozwana w skardze kasacyjnej powołała podstawę przewidzianą w art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania wskazała przyczynę objętą art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Występowanie istotnego zagadnienia prawnego połączyła z koniecznością odpowiedzi na pytanie, czy ważna jest umowa przelewu wierzytelności pomiędzy bankiem a funduszem sekurytyzacyjnym zawarta na podstawie art. 92 a ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe (jedn. tekst: Dz. U. z 2002 r., Nr 72, poz. 665 ze zm.), w sytuacji niezachowania istotnych warunków formalnych, wynikających z postanowień tej umowy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rozpoznanie skargi kasacyjnej, będącej kwalifikowanym, nadzwyczajnym środkiem odwoławczym musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, związanymi z ochroną interesu powszechnego. Indywidualny interes skarżącego podlega uwzględnieniu, o ile jest zgodny z interesem powszechnym. Skarga nie stanowi środka zmierzającego do kwestionowania niesatysfakcjonującego skarżącego orzeczenia sądu drugiej instancji. Stwierdzenie, czy zachodzą szczególne względy, przemawiające za rozpoznaniem skargi kasacyjnej w konkretnej sprawie, dokonywane jest przez badanie, czy skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał na istnienie chociaż jednej z przyczyn wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Powołanie się przez skarżącego na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, wymaga przedstawienia konkretnego problemu i wskazania przepisu, na tle którego się on pojawił oraz przedstawienia argumentacji, odrębnej od uzasadnienia podstaw kasacyjnych, a przemawiającej za tym, iż rozstrzygnięcie go stwarza rzeczywiste i poważne trudności. Ponadto wiąże się z obowiązkiem wykazania, że problem jest istotny i poważny, w rozumieniu powołanego przepisu,

nierozwiązany w dotychczasowym orzecznictwie sądowym, ma uniwersalny charakter i jego wyjaśnienie służyć będzie rozpoznaniu innych podobnych spraw oraz rozstrzygnięciu sprawy skarżącego (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11; z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, niepubl.; z dnia 14 grudnia 2004 r., III CK 585/04, niepubl.; z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OSNP 2006, nr 15-16, poz. 243; niepubl.; z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, niepubl.; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2008 r., I CSK 108/08, niepubl., z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 325/11, niepubl.). Przedstawione przez skarżącą zagadnienie prawne nie spełnia przesłanek nowości i istotności. Problematyka przelewu wierzytelności była przedmiotem licznych wypowiedzi przedstawicieli literatury i Sądu Najwyższego. Skarżąca nie przedstawiła argumentów przemawiających za koniecznością podjęcia tej problematyki po raz kolejny. Niezależnie od tego, pytanie zostało osadzone w realiach tej sprawy, nie określa przyczyny nieważności, poza odesłaniem do postanowień umowy, które kwestię warunku przejścia wierzytelności jednoznacznie określiły. W istocie wątpliwości skarżącej dotyczą wykładni umowy i subsumpcji regulacji Kodeksu cywilnego odnoszących się do umowy przelewu wierzytelności, a nie zagadnienia prawnego dotychczas nierozwiązanego. Zastrzeżenia skarżącej nie mają także cech abstrakcyjności.

W postępowaniu przed Sądem drugiej instancji nie doszło do nieważności postępowania, której podstawy Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę z urzędu w granicach zaskarżenia, stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego wynika z zasady przewidzianej w art. 98 § 1 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.